

Biskoppens NYHEDSBREV

APRIL 2018

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

Kære menighed, menighedsråd og præster!

Om arbejdskonflikt og religionsfrihed

Den kedsom vinter gik sin gang, og nu er det vist også blevet alvor med det forår. Hver dag noget nyt der springer ud i haven og i skoven. Jeg kunne godt tænke mig her at citere nogle gode linjer fra Morten Børups forårssalme, "Frydeligt med jubelkor". Men jeg kan ikke beslutte mig. Der står så mange fine og rigtige ting. Så tag og syng den i stedet. Mon ikke også jeres præst får sat den på salmetavlen en af de kommende søndage.

Det er desværre et lidt forsinket nyhedsbrev, I får her i slutningen af april/ begyndelsen af maj. Jeg har holdt lidt igen, fordi jeg ventede på, hvad resultatet ville blive af de langstrakte overenskomstforhandlinger. Men da der i skrivende stund intet nyt er, vælger jeg at sende nyhedsbrevet ud nu, uden at vide, om der virkelig bliver strejker og lockout.

For som bekendt kan en strejke og en lockout jo gå hen og præge vores lokale kirkeliv med aflyste gudstjenester, konfirmationer, begravelser/bisættelser og andre kirkelige handlinger til følge. Det vil mildt sagt være en uheldig situation for alle de berørte og for vores folkekirke som sådan. Men vi er nu engang, som så mange andre i det her land, underlagt love og regler på arbejdsmarkedet, hvilket altså, i den givne situation, kan medføre, at overenskomstansatte præster skal strejke eller bliver lockoute og deres arbejde ikke gennemføres. Ligesom den kirkelige betjening kan blive forhindret i at udføre deres arbejde på en lang række områder.

Skulle det ske, vil situationen i sagens natur være svær at forudse og planlægge sig ud af, men jeg har aftalt med provsterne, at udfordringerne må klares lokalt, og i den rækkefølge de opstår. Det vil sige, at I, hvis det bliver, trygt kan henvende jer til jeres lokale provst med tvivlsspørgsmål og med henblik på råd og vejledning og for at høre, hvordan man bedst kan gribe de konkrete udfordringer an.

Jeg håber inderligt, at I, mens I læser dette, kan sige, at det heldigvis ikke blev til noget. Men ellers vil jeg opfordre jer til at holde hovedet koldt, spørge jer for og arbejde på at mindske de skadevirkninger det eventuelt kan få for folkekirken.

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
MAJ 2018**

Og så vil jeg også erindre jer om, at kirkerne er jeres, forstået på den måde, at en gudstjeneste i nødstilfælde kan holdes uden en præst, for så vidt det handler om at synge nogle salmer, læse teksterne og bede fadervor sammen. Men igen: tal lige med provsten først.

Ellers går arbejdet jo ufortrødent – og på rigtig mange måder – videre i vores fælles folkekirke. Medierne elsker jo at tale om krise, om faldende medlemstal, flere ateistkonfirmationer og alt det der. Men når man ser nærmere på den folkekirkelige hverdag, både hvad angår det særlige med nye tiltag og det almindelige med hverdagens og søndagens faste traditioner, så er det nogle gange svært at bevare pessimismen. Jeg kan ikke huske, at kirkegangen, engagementet og interessen har været større, og jeg glæder mig dagligt over det store stykke arbejde, I hver især yder i sogne og provstier.

Hvad der derimod ærgrer mig, er, at sideløbende med den positive opmærksomhed overfor vores folkekirke og det den bygger på, finder man også en frygt for religionen, der kommer til udtryk på mange forskellige måder. Nogle gange er det som om, at den religionsfrihed vi siden Grundlovens indførelse har bygget på som noget helt selvfølgeligt, udfordres godt og grundigt. Ikke mindst når vi tror, at vejen frem er forbud i mødet med det, vi ikke forstår eller bryder os om. Forbud mod religiøs hovedbeklædning og forbud mod omskæring af drengebørn ikke mindst.

Men forbud i åndelige eller troens anliggender kommer der ikke noget godt ud af. Det har ikke mindst Grundtvig lært os. Vi kan være uenige, så det ryger. Vi kan være komplet uforstående overfor andre religioners praksis og ritualer, men vælger vi en anden vej end argumentets, så ender det let med, at det der før foregik i det åbne, nu gemmes væk for verden. Nogle gange med grimme resultater til følge. Og hvis vi tænker os godt om, ønsker vi vel heller ikke en stat, der skal vogte og i detaljer bestemme over os, og hvordan vi indretter os med vores tro.

Men nu nærmer pinsen sig. Pinsen som måske er den kirkelige højtid, der gør mindst væsen af sig udenfor kirkens mure. Men dens budskab er i den grad vigtigt for det, der skete julenat og påskemorgen. Det er nemlig der, vi fejrer, at det der skete dengang for længe siden er noget, der har betydning for os her og nu. Budskabet lever og bliver ved med at springe ud og sætte blomster.

Og passende nok er det jo også med pinsen, at skoven bliver grøn, og sommeren folder sig ud i al sin pragt.

Glædelig pinse og glædelig sommer.

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
MAJ 2018**